

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ ΜΟΥ

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΑΓΑΘΗ

[στην Ηρώ Μαραγκού]

Μία σκιά ανάμνηση έρχεται σα νυχτώνει
μέσα στο φώς του φεγγαριού μορφή ανθρώπου παίρνει
ήρεμη τώρα διάφανη, ανάερη ζυγώνει
στο χώρο που 'ναι γνώριμος η μνήμη τηνε φέρνει.

Στο ξέφωτο του φεγγαριού που από φώς χρυσίζει
στην ήσυχη την ερημιά τα χέρια της ν' απλώνει
να πιάσει τ' απλησίαστο αυτό που καθορίζει
συνθήκη απαράβατη νυχτώνει ξημερώνει

Κοίτα να δείς οι άνθρωποι, κάποια φορά το χρόνο
μαζεύονται στο ξέφωτο που έχει τ' όνομά μου
διαβάζουνε ποιήματα για έρωτα και πόνο
σαν κείνα που μού διάβαζε κάποτε η μαμά μου.

Τότε που ήμουν μικρή κι ήθελα να τ' ακούσω
και έφτιαχνα τ' απόβραδα εικόνες, φαντασίες
σταγόνες από τη δροσιά το πρόσωπο να λούσω
μού 'φερναν δώρο σα γιορτή άγνωστες οπτασίες.

Πέτρα που κλείνει μέσα της το παλαιό τραγούδι
είναι αυτή που ακουμπά η μνήμη να ξυπνήσει
σα μια φωνή να χάιδεψε τ' αλλοτινό λουλούδι
κι αυτό σα να βοήθησε τη σκέψη ν' αρχινήσει.

Ένα ταξίδι μακρινό στο παρελθόν να κάνει
επάνω στα πατήματα π' άφησα να βαδίσει
σαν παραμύθι παιδικό το χέρι μου να φτάνει
το όνειρο που 'ναι αγνό μορφή να αποκτήσει.

Να 'ρθεί κοντά μου μια στιγμή σαν άχνη στα μαλλιά μου
δροσιά που είναι διάφανη επάνω μου ν' απλώσει
στα όνειρα των λουλουδιών να χάνετ' η μιλιά μου
κι εγώ να ψάχνω να τη βρώ στον κήπο πρίν νυχτώσει.

Πρέπει κι εγώ κάτι να πω στ' ολόγιομο φεγγάρι
που με κοιτάζει γελαστό απ' τ' ουρανού τα βάθη
α, φεγγαράκι γελαστό, να 'ρχόσουνα, μακάρι
θα το κρατούσα μυστικό κανέναν μη το μάθει.

Να μού 'λεγες το παλαιό όμορφο παραμύθι
για μια νεράιδα που 'χασε το μαγικό μαντήλι
μια ιστορία παλαιά που χάνεται στη λήθη
ίσως σε κάποιον ποιητή την έμπνευση να στείλει.

Κι αυτός σε κάποια σύναξη μέσα στο Καλοκαίρι
να προσπαθεί να θυμηθεί που το 'χε ακουσμένο
πως η ψυχή η παιδική μένει σε κάποιο αστέρι
πάνω απ' τα κεφάλια μας τις νύχτες κρεμασμένο.

Λουσμένο στο ουράνιο φώς το μακρινό τ' αστέρι
σαν ένα βλέμμα που κοιτά το ξέφωτο θλιμμένο
ν' απλώνεται να φτάσει εδώ το παιδικό το χέρι
αυτά που του θυμίζουνε κάτι αγαπημένο.

Όταν τα βρώ στα χρώματα τραγούδι θε ν' αρχίσω
για κείνο που μου πήρανε χωρίς να με ρωτήσουν
το δρόμο μου στερήσανε που 'πρεπε να βαδίσω
δυνάμεις που 'ναι άγνωστες για να με οδηγήσουν.

Σε κόσμο που δε φαίνεται, άγνωστο δεδομένο
παράλληλα τα σύμπαντα κι εγώ σ' αυτά χαμένη
δεν έχω τι να προσδοκώ ούτε να περιμένω
αφηρημένοι λογισμοί και ορισμοί σβησμένοι.

Τώρα εδώ στο ξέφωτο στα γνώριμα τα μέρη
μέσα στους τόσους ζωντανούς κάποιες σκιές κινούνται
που ήρθαν απ' το μακρινό το φωτεινό τ' αστέρι
όποιος μπορεί κατανοεί αυτά που εννοούνται.

Μέσα σε ένα ξέφωτο μέσα στο Καλοκαίρι
μαζεύονται οι άνθρωποι και κάτι ενθυμούνται
εκδήλωση πολιτισμού κι ένα απλωμένο χέρι
μοιράζει μιάν ανάμνηση που απ' αυτή κρατιούνται.

Αλληγορίες που μπορούν τη μνήμη να τραβήξουν
να τηνε πάνε πάρα κεί από τα δεδομένα
σε κόσμους μεταφυσικούς οι ουρανοί ν' ανοίξουν
και να φανούνε φωτεινά πρόσωπα αγαπημένα.

Σκληρή σαν δείχνει η ζωή τη σκοτεινή της όψη
σαν σάρωμα αμείλικτο που όλα τα σαρώνει
μα μένει μια ανάμνηση απ' όσα έχει κόψει
επάνω της κάποια στιγμή κάτι να ξαναανιώνει.

Να ξαναπαίρνει μιά γνωστή μορφή αγαπημένη
που έφυγε πολύ νωρίς χωρίς να το γνωρίζει
γι αυτή την επαναφορά θα είναι σαστισμένη
και το κεφάλι έκπληκτη γύρω της θα γυρίζει.

Σιγά σιγά θα έρχονται στο νού της οι εικόνες
που δε μπορεί ο ουρανός τέτοιες να της προσφέρει
οι άνθρωποι την ομορφιά σοδεύουν για αιώνες
αυτή ν' αγγίζει προσπαθεί τ' αγαπημένο χέρι.

Να την πετάξει τ' αψηλού μήνυμα μυρωμένο
τ' αστέρια να μοιράσουνε της ομορφιάς το δώρο
σταλμένο από 'να μικρό αστέρι ανθισμένο
από 'να ξέφωτο μικρό και φωτισμένο χώρο.

Όσο για σένανε ζωή εξήγηση να δώσεις
γι αυτό που 'πρεπε να 'ναι δώ κι όμως απουσιάζει
μπορείς αυτό που χάθηκε να το επανορθώσεις
αυτό που σαν ανάμνηση αμέριστα κουράζει;

Απάντηση δε δίνεται με τις αλληγορίες
με εικασίες που μπορούν αδιέξοδα να στήσουν
μήτε γιατρεύοντ' οι πληγές με φρούδες ιστορίες
για όσους δεν προλάβανε τα χρόνια τους να ζήσουν.

Έτσι σε κάποιο ξέφωτο μέσα στο Καλοκαίρι
γίνεται κάποια σύναξη, παράσταση τη λένε
να 'ρθεί σαν αύρα δροσερή τ' αγαπημένο χέρι
πάνω στα μάτια της ψυχής που πάντοτε θα κλαίνε.